

РЕШЕНИЕ

№ 2062

гр. София, 15.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 04.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8859** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 204 от АПК вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано във връзка с влязло в сила Определение № 6515 от 17.10.2018 г., постановено по административно дело № 9864/2018 г., Първо отделение, 4-ти състав по описа на АССГ, с което съдът не е приел за съвместно разглеждане предявени от [фирма] с искова молба, прецизирана с молби-уточнение от 08.08.2016 г. и 15.10.2018 г., иск за присъждане на обезщетение в общ размер на 341 775.47 лв., /равняващо се на заплатени разноски в размер на 222 610.47 лв. и законна лихва върху тях в размер на 119 165.00 лв. от момента на разходването на главницата - 28.01.2008 г. до 31.07.2012 г./

Според ищеца [фирма] претендираното обезщетение изразява стойността на претърпени загуби от направени разноски в производство по несъстоятелност, открито спрямо посоченото търговско дружество по образувано търг. дело № 991/2004 г. по описа на СГС, ТО, 9-ти състав, от които главница в размер на 222 610.47 лв. и законна лихва в размер на 119 165.00 лв. от момента на разходването на главницата - 28.01.2008 г. до 31.07.2012 г. Вредите били причинени в хода на административнонаказателна преписка №4/2004 г., завършила с Наказателно постановление (НП) №4/30.11.2004 г., което било впоследствие отменено. Ищецът твърди, че във връзка с образуваното административнонаказателно производство с

Постановление №2600- 3794/24.06.2004 г. на Агенция „Митници“ - Митница Аерогара С. му били наложени обезпечителни мерки - запор на всички банкови сметки на [фирма]. Запорът бил изпълнен от О.- главна обслужваща банка на дружеството. Твърди също, че с молба изх. №551/16.12.2004 г. до директора на РМУ поискал вдигане на запора, но по тази молба липсвало произнасяне.

С допълнителна молба е уточнено, че вредите се претендират като резултат от незаконосъобразно действие на ответника - наложен запор върху банковите сметки, обусловил изпадането на ищеца в неплатежоспособност и откриването на производство по несъстоятелност и от незаконосъобразното бездействие на длъжностните лица на ответника да се произнесат по молба изх.№ 551/16.12.2004г. за отмяна на наложеното обезпечение. Ищецът подчертава, че горепосочените обезпечителни мерки - запор на банкови сметки не са отменени със самостоятелен акт, тъй като според него са част от процедурата по издаване на незаконосъобразното НП №4/30.11.2004 г. В резултат на мерките дружеството било принудено да спре плащанията си, не било възможно да се изпълнят договорите с контрагенти и се натрупали задължения по фактури за доставки към търговци. Ищецът не могъл да реализира и нова печалба от търговската си дейност, тъй като стоката в склада била запечатана в рамките на същата преписка. Въпреки опитите за уреждане на взаимоотношенията с доставчиците-производители на лекарства, на 12.07.2004 г. „В. Ф. ГМБХ & Ко. АГ” подало молба за откриване на производство по несъстоятелност, в качеството му на кредитор по договор за консигнация, сключен през месец септември 1995 година с [фирма]. По тази молба, с Решение от 01.08.2005 г. по т.д. №991/2004 г., Софийски Градски Съд, ТО 9-ти състав открил производство по несъстоятелност по отношение на „В. — Л” Е. на основание чл. 630, ал.1, т.2 от ТЗ - именно поради неплатежоспособност на дружеството. Производството по несъстоятелност продължило до 07.02.2012 г., когато било постановено и окончателното Решение на основание чл. 740 ал. 2 ТЗ, с което т.д. №991/2004 г. по описа на СГС ТО 9 с-в било прекратено. При това [фирма] следвало да заплати разноските по делото, които съгласно чл. 620 ал. 3 ТЗ след откриването на производството се събират от масата на несъстоятелността. Съгласно чл. 723 ТЗ тези разноски включвали държавната такса за производството; възнаграждението на синдика; разходите за попълване, управление, оценяване и разпределение на масата и т.н.

Ответната страна Агенция“Митници“ [населено място] депозира в законоустановения срок писмен отговор, в който навежда възражение за недопустимост на предявените искове поради произнасяне на съда по същия правен спор и поради изтекла погасителна давност. Алтернативно моли това възражение да се обсъди при произнасянето на съда по основателността на иска.

В съдебно заседание, ищецът, редовно уведомен, се представлява от адв. М., който моли съда да уважи предявените искове. Прилага писмени бележки, в които обобщава всички възражения и оплаквания. Поддържа, че е налице нанесени вреди са резултат от „комплексния ефект на незаконосъобразни административни актове“- (НП №4/2004 г.) и предхождащите го и последващи актове и действия (запечатване на склад №С/5999/00050, налагане на обезпечителни мерки запор на банкови сметки), възпрепятстващи нормалната търговска дейност на [фирма] от страна на Агенция

„Митници” РМД С.. По направеното възражение за изтекла погасителна давност, в писмените бележки излага становище, че през времетраенето на производството по несъстоятелност е било прекъснато протичането на давностните срокове.

Ответната страна се представлява в открито съдебно заседание от гл.юрисконсулт К., която оспорва исквете. Представя писмени бележки, в които, освен заявеното с отговора на исковата молба възражение за изтекла давност, също така поддържа, че не е доказано наличието на причинно-следствена връзка между актовете, издавани в административнонаказателното производство и твърдените вреди, изразяващи се в дължимост на разноски по друго производство. Претендира сторените по делото разноски и юрисконсултско възнаграждение

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, изпраща представител, който заявява пред съда становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

Административен съд София-град, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с наведените от страните доводи, установи следното от фактическа страна:

Между страните не се спори и по делото са събрани писмени доказателства относно заявените от ищеца обстоятелства, а именно, че в периода от 19.04.2004 г. до 15.05.2004 г. са били извършени проверки на склад под митнически контрол № 5999/0050, стопанисван от [фирма] за съответствие на материалната отчетност и наличността на стоките, оформени под режим „Митническо складиране“. По време на проверката складът бил запечатан с автоматични митнически пломби на Агенция Митници. На 03.06.2004 г. бил съставен акт за установяване на митническо нарушение № 4 на РМД за „отклонение на стоки, оформени на митнически режим складиране в склад на фирмата“.

На 24.06.2004 г. с постановление № 2600-3794/24.06.2004г. на Агенция „Митници“, Митница Аерогара С., издадено по административно- наказателна преписка № 4/03.06.2004 г. била наложена обезпечителна мярка - запор върху всички банкови сметки на дружеството във връзка със събиране на бъдещи санкции по административно-наказателната преписка. Наличните в склада лекарства били иззети и изнесени от склада от страна на митническите власти, за което била издадена Разписка № 00122/10.08.2004 г.

Постановлението на Началника Митница Аерогара С. за налагане на обезпечителни мерки не е било обжалвано и не е било обект на съдебен контрол.

На 30.11.2004 г. било издадено Наказателно постановление № 4/2004 г. от директор на РМД С., с което било установено отклоняване на стоки, поради което дружеството било задължено да заплати левовата равностойност на предмета на нарушението. Това наказателно постановление било обжалвано, като по жалбата било образувано НАХД № 2749/2005 г. по описа на СРС, НО, 1 състав. С решение от 21.12.2005 г. съдът отменил изцяло наказателното постановление. Решението е влязло в законна сила на

23.11.2006 г.

На 16.12.2004 г. [фирма], чрез законния си представител В. П. отправил молба изх.№ 551 до Началник Митница Аерогара С. за отмяна на постановление за налагане на обезпечителни мерки, с искане и за вдигане на наложения заповест върху банкови сметки. По делото не е представено доказателство, че това искане е постъпило при ответника и по него е извършено произнасяне с административен акт.

Не се оспорват и фактическите твърдения на ищеца относно образуването и провеждането на съдебно производство по търговска несъстоятелност на [фирма], по търг.дело № 991/2004 г. по описа на СГС, ТО, 9 състав, по което с влязло в сила Решение от 01.08.2005 г. е било открито производство по несъстоятелност, а с Решение от 07.02.2012 г. е била обявена неплатежоспособността на длъжника, делото - прекратено и е било постановено от масата на несъстоятелността да се съберат разноските, направени в производството.

Въз основа на така установените факти, административният съд стигна до следните правни изводи:

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразена със закона административна дейност.

Както бе посочено по-горе, настоящото обезщетение се претендира като резултат от незаконосъобразно действие на ответника -наложен заповест върху банкови сметки на [фирма], обусловил изпадането му в неплатежоспособност и откриването на производство по несъстоятелност и от бездействието на длъжностните лица на ответника да се произнесат по молба изх.№ 551/16.12.2004г. за отмяна на наложеното обезпечение.

Предвид обстоятелството, че с Решение №3125/ 09.05.2016 г. по адм. дело № 12169 по описа на съда за 2015 г., съдът се е произнесъл по иск за заплащане на обезщетение за вреди –произтичащи от други административни действия и актове на Агенция Митници - задържане на стоката като обезпечителна мярка и от съставянето и изпълнението на незаконосъобразен акт (Наказателно постановление № 4/2004 г от 30.11.2004 г.), настоящият съдебен състав намира, че не е налице влязъл в сила съдебен акт по същия правен спор.

Ето защо, възражението на ответната страна в тази насока е неоснователно.

Доводите, свързани с изтичане на погасителна давност за предявяване на претенцията касая приложението на материалноправните норми, уреждащи началото на срока, прекъсването или спирането на давността, поради което има отношение към основателността на иска, а не към неговата допустимост.

Предвид изложеното, съдът намира предявеният иск за процесуално допустим. Разгледан по същество, същият е неоснователен, по следните съображения:

За да е осъществен фактическият състав на непозволеното увреждане от незаконосъобразни актове на администрацията следва във всеки конкретен случай да са налице кумулативно следните предпоставки: Акт, изразяващ се в действие или бездействие на администрацията, обявен по съответния ред за незаконосъобразен; вреда- имуществена или неимуществена, обективирана в личната сфера на засегнатото лице, причинна връзка между незаконосъобразния акт и претърпяваната вреда. Тази причинна връзка следва да е пряка и непосредствена.

Съдът намира, че в конкретния случай липсва първата от изброените по горе предпоставки, а именно – акт на администрацията, обявен по законоустановен ред за незаконосъобразен. Наказателно постановление № 4/2004 г. на директор на РМД С., което е било отменено, не се явява този акт, от чиято материална незаконосъобразност произтичат претендираните от ищеца вреди. Това не се и твърди от търговското дружество в настоящото исково производство. Както бе посочено по-горе, от ищцовата страна изрично се твърди, че вредите се претендират като резултат от незаконосъобразно действие на ответника - наложен заповор върху банкови сметки на [фирма], обусловил изпадането му в неплатежоспособност и откриването на производство по несъстоятелност; както и от бездействието на длъжностните лица на ответника да се произнесат по молба изх.№ 551/16.12.2004г. за отмяна на наложеното обезпечение Според направените уточнения на исковата претенция, вредите които [фирма] е претърпяло са причинени в резултат на продължителното действие на наложена обезпечителна мярка – заповор на банкови сметки. Именно поради невъзможността за разпореждане с паричните средства налични в заповораните банкови сметки, според ищеца, станало невъзможно погасяване на поети задължения към доставчици и съответно възникнало основание за кредитор на дружеството да образува производството по несъстоятелност.

Следователно, за произнасяне по основателността на приетите за разглеждане искове се дължи преценка преди всичко относно законосъобразността на акта на митническата администрация, с който е била наложена обезпечителната мярка – Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 2600-3794/24.06.2004 г. на Началника на митница Аерогара С..

Съдът констатира, че този акт е издаден от компетентен орган – началник на митница, в изискуемата форма и съдържа фактическите и правни основания за постановяването му. Въпреки, че цели осигуряване на бъдещото изпълнение на друг краен акт по административнонаказателна преписка /съответно- да препятства действията на длъжника по осуетяване на това изпълнение чрез разпореждане с наличното му имущество/ обезпечителното производство има самостоятелен характер и актовете, издавани в неговия ход подлежат отделно на административен и съдебен контрол. Поради това, отмяната на наказателното постановление, чието бъдещо изпълнение се обезпечава с наложените мерки, не влече автоматично незаконосъобразност на самото обезпечение. Преценката за необходимостта от налагане на обезпечителни мерки и тяхната съразмерност се извършва в отделно производство, не и в

административно-наказателното такова за проверка законосъобразността на наказателното постановление. Същото се отнася и за преценката относно законността на продължаващите ограничения, наложени с обезпечителни мерки, както и за основанията за тяхната отмяна.

Не се твърди от ищцовото дружество в исковата молба и уточненията към нея, но и не са налице доказателства по делото за това, посоченото постановление за налагане на обезпечителни мерки, въз основа на което е бил наложен заповед на всички банкови сметки на [фирма], да е бил оспорен по надлежния административен или съдебен ред. Този акт на митническата администрация не е бил обявен за незаконсъобразен, поради което и претенцията за присъждане на обезщетение за претърпени вреди от него не може да почива на доводи в такава насока. Не се претендира и не се констатира от съда нищожност на административния акт.

Същите изводи се формират и относно твърдяното в исковата молба, като незаконсъобразно, бездействие на административния орган да се произнесе по подадена от [фирма] молба изх.№ 551/16.12.2004 г. за отмяна на наложено обезпечение.

На първо място, както бе посочено, въпреки изричните указания дадени от съда в тази насока, ищецът не ангажира доказателства въпросното искане за отмяна на обезпечителните мерки да е постъпило при ответника. Ето защо не може да се приеме, че последният е бил надлежно сезиран и въпреки това да е бездействал незаконсъобразно.

Отделно от това, дори и да се приеме, че молбата на ищцовото дружество е постъпила в административния орган, липсата на произнасяне по внесено заявление от заинтересовано лице представлява изразено с бездействие волеизявление, съгласно дефиницията на чл. 21, ал.1 от АПК и следователно съдържа характеристиките на годин за самостоятелно оспорване административен акт. Ищецът, подал молбата за отмяна на обезпечението, не е атакувал бездействието на митническата администрация, което намира за незаконсъобразно.

Ето защо, не може да се сподели становището на ищцовата страна, че вредите, за които се претендира обезщетение са нанесени от „комплексния ефект на незаконсъобразни административни актове“.

Поради изложеното, при липсата на изискуемата предпоставка за уважаване на исковата претенция по главния иск за обезщетение на претърпени вреди, същият се явява неоснователен. На свой ред, поради неоснователност на главната претенция, следва да се отхвърли и като неоснователна и акцесорната такава, за заплащане на лихви върху дължими и заплатени разноски в производство по търговска несъстоятелност.

Съдът намира, че исковата претенция е неоснователна, и на друго, отделно основание - не е доказано наличието на пряка причинно-следствена връзка между актовете, с които на [фирма] са били наложени обезпечителни мерки

/респ.отказът за произнасяне по искането за отмяната им/ и настъпилия вредоносен резултат – намаляване на имуществото на дружеството със стойността на направени разноски в производство по несъстоятелност.

По отношение на причинно-следствената връзка съдът съобрази, че установената съдебна практика непротиворечиво определя „пряката последица“ като директно въздействие върху правната сфера на увредения, т. е. увреденото лице не би претърпяло вредите, ако не бе произнесен незаконосъобразният административен акт и ако административният орган или длъжностните лица бяха действали съобразно закона. Затова под преки вреди се разбират тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, които са адекватно следствие от издаването на незаконосъобразния административния акт.

Производството по несъстоятелност има универсален характер и съгласно чл. 607, ал.1 от Търговския закон цели да осигури справедливо удовлетворяване на кредиторите и възможност за оздравяване предприятието на длъжника. Провежда се при спазване принципа на състезателно начало, с участието на всички процесуалнолегитимирани страни. Резултатът от това състезателно производство не е изначално и предварително предпоставен и предвидим, съответно същото се отнася и за крайното произнасяне на съда относно дължимостта на разноските. За да постанови решение за неплатежоспособност или свръхзадълженост на търговеца и съответно- за откриване на несъстоятелността по чл. 630 от Търговския закон съдът извършва сложна и комплексна преценка относно финансово-икономическото състояние на длъжника, която преценка се основава на всички данни за търговската дейност и имуществото му за продължителен период от време, предхождащ иницирането на производството.

Ищецът по делото, в чиято тежест е възложено установяването на действителна причинно-следствена връзка между сочените от него като незъконосъобразни актове на администрацията и осъждането на несъстоятелния търговец да заплати разноските в производството по несъстоятелност, не доказва в хода на настоящото производство, че е налице пряко отражение на наложените обезпечителни мерки спрямо цялостното финансово състояние на търговското дружество. Не се доказва по несъмнен начин, че твърдяната в исковата молба невъзможност за извършване на разплащания от банковите сметки на [фирма] към доставчици на дружеството е единствената причина за откриване производство по несъстоятелност и обявяване на длъжника за неплатежоспособен. Недоказано по делото е наличието въобще на връзка между действието на обезпечителните мерки, наложени с Постановление № 2600-3794/24.06.2004 г. на Началника на митница Аерогара С. и произнасянето на Софийски градски съд, ТО, 9-ти състав по търг.дело № 991/2004 г. в частта относно разноските. Независимо дали действително е било оказано твърдяното въздействие на наложените запори върху цялостното икономическо и финансово състояние на ищцовото дружество, връзката между двете съдебни производства, респ.

връзката между волеизявленията на административния орган, посочвани /неоснователно/ като незаконосъобразни и произнасянето на съда в производството по несъстоятелност е крайно опосредена и макар да се изтъква убедено от ищеца, не е доказана в настоящото производство.

В обобщение, налага се краен извод, че не са налице основанията на чл. 203 от АПК, във вр.с чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ за ангажиране на обективната деликтна отговорност на ответната страна. Не е обективиран незаконосъобразен акт на митническата администрация, както и не е налице причинно-следствена зависимост на сочения като вредоносен резултат от описаните в исковата молба действия и бездействия на администрацията на Агенция Митници. Това обосновава становището на решаващата съдебна инстанция за неоснователност на исковите претенции и обуславя отхвърлянето им.

Основателността на исковата претенция има преюдициален характер. Съдът съобрази, че не са налице всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане, при което се явява безпредметно обсъждането възражението на ответната страна за приложение на правилата относно давността за предявяване на исковите, с които АССГ е сезиран .

Независимо от това, съдът съобрази следното:

Съгласно нормата на чл. 110 от ЗЗД с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо - чл. 114, ал. 1 от ЗЗД. В случая се претендира обезщетение за причинени вреди от незаконосъобразно действие и бездействие на администрацията, поради което следва да се приеме, че вземането става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменят същите.

Както бе посочено по-горе, в хода на настоящото производство се установи, че нито Постановление №2600- 3794/24.06.2004 г. на Агенция „Митници“ - Митница Аерогара С. за налагане на обезпечителни мерки - заповед на всички банкови сметки на [фирма] е отменено като незаконосъобразно, нито е налице бездействие на административния орган по молба изх. №551/16.12.2004 г. до директора на РМУ за отмяна на наложения заповед.

Ето защо, доколкото не е налице постановена отмяна по надлежен ред на твърденията като незаконосъобразни действия/бездействия на ответника, въпросът за течене на давностен срок изобщо не би могъл да бъде разглеждан. За пълнота само следва да бъде посочено, че не се споделя и поддържаното от ищеца твърдение, че с предявяване на молба за откриване на производство по несъстоятелност, е прекъсната погасителната давност за процесното вземане. Съгласно нормата на чл. 116 от ЗЗД, давността се прекъсва при изрично посочени предпоставки, като същата норма не може да се тълкува разширително. Образуването на производство по несъстоятелност не е сред тях. Нормата на чл. 628а от ТЗ е неприложима, тъй като същата

предвижда, че подаването на молба за откриване на производство по несъстоятелност прекъсва давността относно вземането, на което молителят основава молбата си по чл. 625 от ТЗ. С оглед правомощията на синдика да представлява предприятието /чл. 658, ал. 1, т. 1 от ТЗ/, не е налице процесуална пречка за своевременно завеждане на процесния иск и в хода на производството по несъстоятелност.

В заключение, съдът намира, че предявеният иск за присъждане на обезщетение в общ размер на 341 775.47 лв., /равняващо се на заплатени разноси по търг. дело № 991/2004 г. по описа на СГС в размер на 222 610.47 лв. и законна лихва върху тях в размер на 119 165.00 лв. от момента на разходването на главницата - 28.01.2008 г. до 31.07.2012 г./, е изцяло неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

По искането за разноси на ответника:

Съдът намира, че в производството по ЗОДОВ ищецът не дължи на ответника заплащане на юрисконсултско възнаграждение. Разпоредбите на чл. 10 ал.2 от посочения закон, тълкувани в тяхната взаимовръзка, се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК и чл. 143 от АПК. Липсата на изрична уредба в ЗОДОВ, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска, обосновава извод, че такова не се дължи. В този смисъл е актуалната практика на ВАС по приложение на аналогичната разпоредба на чл.10 от ЗОДОВ /Решение № 12773 от 25.10.2017 г. на ВАС по адм. д. № 8608/2015 г., III о., Решение № 12101 от 11.10.2017 г. на ВАС по адм. д. № 8185/2016 г./.

Ето защо искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде оставено без уважение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 18-ти състав,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от „В.-Л“ Е., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление : [населено място], [улица], със съдебен адрес: [населено място],[жк], [улица], вх. „Б“, против АГЕНЦИЯ „МИТНИЦИ“, [населено място], за заплащане на сумата 341 775.47 лв. , представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразни актове на ответната страна, изразяващи се в направени по т.д.№ 991/2004 г. по описа на СГС разходи за разноси и лихва върху тях, като неоснователен .

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: